

CAO News 8

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://caodc.webpark.cz)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://cao-news.webpark.cz)

Ročník 4, číslo 8

Srpen 2002

O LIDSKÝCH ROZHODNUTÍCH..

**Thor
Heyerdahl**

„Když mi bylo patnáct, připadal jsem si, jako bych se rodičům nepovedl.

Rozhodl jsem se, že to změním ...“

V tomto čísle

- ❖ Co nového v CAO Děčín
- ❖ Dokončení rozhovoru s Karlem Krombholzem
- ❖ Pallavicinirine
- ❖ Fagaraš 2002
- ❖ O jedné cestě (Dachstein)
- ❖ Hejšovina – tip na výlet
- ❖ Dolomity – sedlo Falzarego
- ❖ Nové cesty
- ❖ Šušká se
- ❖ Střípky
- ❖ Krátce z domova
- ❖ Okénko HK Varnsdorf
- ❖ Čeká nás a další...

Adam Chára na vrcholu vápencové věžičky Svijska – Vranjska Draga, ISTRIA, Chorvatsko, 2002

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Červencová členská schůzka CAO Děčín odpadla vzhledem k dovoleným a mnoha zájezdům, se kterými se kryla (respektive proběhla za účasti jediného člena Honzy Horáka).

Červenec, to jsou především prázdniny a čas na návštěvu vzdálenějších oblastí či vysokých kopců. Obojího jsme si užívali dosyta. Tady je jen nástin toho, co jsme počátkem prázdnin stihli. Mnoho lidu oddílového však stále dlí kdesi v dalekých končinách, o některých nemáme ani tušení, jiní odjeli pod rouškou tajemna, takže informace jsou to opravdu velice kusé. Ale málo toho není:

Karel Bělina a **Miša Švajgl** odjeli do oblíbených Lienzských Dolomit a divoce lezli (ostatně s Karlem to jinak ani nejde). Po návratu se Karel jen krátce porozhlédl, co na severu nového a otočil to, tentokrát s **Frónou** zpět do Alp.

Počátkem července objevovali v přestávkách mezi máčením v Jaderském moři „nové“ lezecké oblasti na Istrii **Jirka Chára** s rodinou. Nadchla je úžasná dvacetimetrová tenounká jehla „Svižeča“, oblast Veli Vrh s pěkným plotnovým lezením nebo Moščenička Draga s lezením vysoko nad mořským zálivem.

Milan Cestr, **Lenka Cestrová**, **Jiří Kudrnáč** a **Radka Kudrnáčová** lezli na oddílem často navštěvovaný Gross Glockner. Kvůli větru a špatným podmínkám skončili na Erz Herzok Johann Hütte, ale i tak si Radka vytvořila svůj výškový rekord. Milan se navíc částečně aklimatizoval pro plánovaný Matterhorn.

Na Glockneru operoval také **Honza Horáček** s **Michaelem Vyleťalem**. Za cíl měli nádherný kuloár Pallavicinirine. Ani jim však „Velký Zvon“ nebyl nakloněn. Honza po návratu pokračoval na Slovensko šlapat po tamních chotárech.

Milan Špatenka navštívil s rodinou italské Dolomity, asi nejkrásnější část Alp. Věnovali se vyhlášeným klettersteigům a vrátili se nadmíru spokojeni.

Spokojeni se ze Švýcarska vrátili také **Milan Cestr**, **Jiří Chára**, **Jaroslav Uher** a **Zdeněk Vaishar**. Přes hodně drsné podmínky se jim podařilo vylézt na legendární Matterhorn SV hřebenem, tedy nejoblíbenější výstupovou trasou. Zatímco Chára a Uher již na Matterhornu v minulosti stáli, pro **Milana Cetra** a **Zdeňka Vaishara** to byl první výstup a náležitě se z něj radovali!

No a **Petr Zippich Štěpán** zakotvil v Praze :o(

Good Climbing Adventure and Outdoor!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 4. září 2002 v restauraci Za Větrm v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

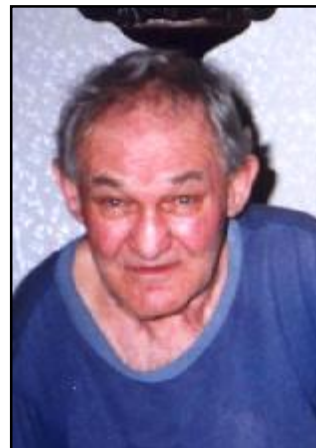
Karel Krombholz

Dokončení rozhovoru s Karlem Krombholzem

Jiří Chára
CAO Děčín

Zde je slíbené dokončení rozhovoru.

*Jen tak mimochodem - v pondělí 1. července **Karel Krombholz** oslavil neuvěřitelných 72 let. Za celou redakční radu i za CAO Děčín vše nejlepší a hlavně pevně zdraví přeje Jiří Chára!!*

„No, bylo to hezký, ale je to malý...“

„No, bylo to hezký, ale je to malý...“ Touto průpovídkou drážďanských lezců na cesty v Labském údolí jsme minule rozhovor s Karlem Krombholzem přerušili. Mezi povídáním o počátcích lezení na děčínsku, Karel občas prohodil nějakou zajímavou myšlenku, názor nebo vzpomínku, která s tématem sice tak úplně nesouvisela, ale rozhodně dobře doplňuje mozaiku Karlova portrétu a tehdejší doby. Tady jsou ty nejzajímavější:

Čím jsem chtěl být původně

Možná mi to nebudete věřit, ale původně jsem chtěl být u cirkusu! Jako kluk jsem se totiž zamiloval do jedné mladé artistky. A artisty dodnes moc obdivuji a rád se na ně dívám. Do cirkusů jsem hodně chodil. Už tenkrát samozřejmě fungoval například Humberto...

Moje vzory

Moc si vážím Radana Kuchaře, za to jak lezl i jak krásně psal. Jeho kniha Deset velkých stěn je prostě nádherná. A ve své době byl pro každého z Labského údolí i pro mě vzorem Ruda Zabilka...

Reprezentace ČSSR

Byl jsem také v reprezentaci ČSSR, ale oni mě pak vyloučili, protože já neměl peníze na Kavkaz a oni mi řekli, že když nejedu do velkého SSSR, tak nemohu ani dále reprezentovat. Byl jsem načas také předsedou několika komisí u ČHS...

Velehory

Tenkrát jsme se bohužel nikam nedostali. Jen jednou jedinkrát jsem byl s Láďou Ryskou v Dolomitech. Zato v Tatrách jsem byl na každém štítu. A třeba Lapinského komín na Galerii

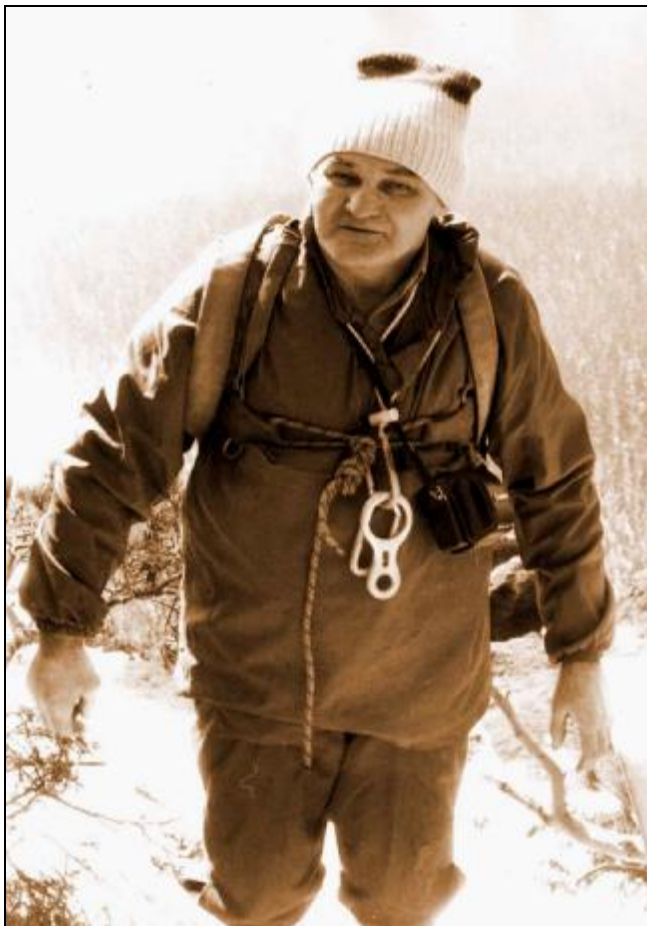
Ganku tenkrát lezli všichni s bivakem. My byli první, co to dali za jeden den...

O padání

Jestli jsem někdy ve skalách spadl? Mnohokrát! Každý lezec někdy spadne. I když Willo Welzenbach tvrdil, že nikdy nespádl. Před ním dodneška smekám...

O horolezectví

Horolezectví si pro sebe dělím takto: 1. Sportovní lezení – to je lezení po umělých stěnách (to ale podle mě nejsou horolezci) 2. Skálolezci – to jsme vlastně my, co lezeme tady v Labáku nebo po jiných skalách a za 3. Horolezci – jediný, kdo si může tak říkat, je ten, kdo leze ve velehorách...

Poslední prvovýstup

V roce 1974 jsem udělal svůj poslední prvovýstup na Pivní kámen v Dolním Žlebu. To už mi trochu klesala odvaha. A já si řekl, že jakmile to nepůjde na sto procent, tak toho prostě nechám...

Největší nadšení

Kdysi dávno běžel v kinech film Boj o Matterhorn s Luisem Trenkelem. Byl jsem na něm tenkrát snad 4 x za sebou. Ten film mě opravdu nadchl. Dnes už to bohužel nikde nedávají. Ale je to škoda, protože kdyby to dávali, lidi by alespoň viděli něco jiného, než to věčné střelení...

O kamarádství

Kamarádství je veliký dar. Bohužel dnes ve skalách takové to opravdové kamarádství chybí. A to je obrovská škoda...

Můj sen

Mým snem byl a je Matterhorn, kam jsem se bohužel nedostal a už to asi nestihnu. Jednou mi ale unikl jen o vlásek - tehdy mě přišlo osobní pozvání k výstupu na Matterhorn. Já si šel na úřad vyřizovat formality a tam mě to ihned zakázali: „Soudruhu, tak vy by jste tedy chtěl do Švýjcarska!!!?“ Snažil jsem se jim vysvětlit, že od nich nic nechci, že si všechno hradím sám, ale stejně mě nepustili a ten štendl jsem nedostal...

Karel Krombholz

Narozen: 1.7.1930

V zatím jedině encyklopedii horolezectví se u jména Karel Krombholz dočtete:

Děčínský horolezec německé národnosti, v 50. letech vedoucí osobnost v české části Labských pískovců. Vytvořil přes 140 prvovýstupů převážně v Labském údolí, ale i na Mužském. 2 cesty VIIc, 12 VIIb, 16 VII, 25 VI atd., většinou klasických čistých linií.

Významnější prvovýstupy dle oblastí:

Tisá 9, Ostrov 11, Bělá 11, Levý Labák 14, Pravý Labák 32, Hřensko 5, Přihrazy 4, Mužský 2, Adršpach 1

Nejvýznamnější prvovýstupy:

Tisá: Východní věž – Střední náhorní VII

Ostrov: Orel – S hrana VII, Sokol – Údolní VIIb

Bělá: Velká věž – Přímá var. VII, Bělská jehla – Údolní cesta VIIb, Plotnová věž – Údolní hrana VII, Sestry – Údolní spára VII

Levý břeh Labe: Kazatelna – Údolní cesta VIIb, Kazatelna – J hrana VII, Strážce mýtiny – Údolní cesta VIIb, Strážce Jílového dolu – Var, JZ cesty VII, Jeptiška – Děčínská cesta VII, Strážce Prostředního Žlebu – Cesta přátelství VIIb

Pravý břeh Labe: Hřebenový kužel – SZ cesta VIIb, Rudolfův kámen – Stínová hrana VII, Rudolfův kámen – Mezerní spára VII, Rudolfův kámen – Údolní VIIb, Rudolfův kámen – Waldraucherova VIIc, Hladká věž – Údolní žlab VIIc, Růžová palice – Náhorní VIIb, Želva – Údolní VII, Vřesová věž – Údolní VIIb, Zapomenutá věž – Údolní VIIb, Špičák – Údolní VII, Strážce Dolního Žlebu – V cesta VIIb, Děčínská věž – Údolní VIIb

Hřensko: Bratrská věž – Náhorní VII

Přihrazy: Rajska věž – Krombholzova cesta VII

Mužský: Drábský sloup – Krombholzova cesta VII, Samotářka – Děčínská VII

Adršpach: Milenci – Od branky VI

Karlovy spolulezci:

Helmut a Heinz Weigelovi, Radek Kotala, Lád'a Ryska, Günter Schneider, William Kubinec, Gerhard Tschunko, Wolfgang Bruch, Sláva Stehlík, Josef Čihula, Josef Smítko, Rudolf Wokřížek, Jaroslav Mlezák, Jaroslav Budín a mnozí další...

Pallavicinirine

Pokus o výstup Pallaviciniho žlabem

Jan Horáček Horák

(poznámkami v kurzívě doplnil **Michael Vyleťal**)
CAO Děčín

S Michalem Vyleťalem sedíme ve Škodovce a valíme směrem České Budějovice do Rakouska. Cíl je jasný - Grossglockner. Je úmorné vedro a zdá se mi, že zhltneme víc vody než auto benzínu. V půl jedenácté v noci začínáme stoupat po Grossglockner Hochalpenstrasse. Autíčku se asi nelíbí kopec a tak 3x vaříme. Naštěstí máme zásobu vody a dost času. Díky Michalově síle řídit i ve vedru a se zavřenýma očima, dorážíme ve dvanáct k Franc Josefs Höhe a jdeme hned spát.

Ráno klasický rituál balení: chceme jít co nejméně, ale stejně máme batohy těžký. A to jsem zredukoval věci na lezení snad na minimum: mačky, cepíny, 3 šrouby, 3 karabiny a dvě expresky, sedák a krátké tenké lano. Jo a ještě helmu.

Z třetího patra parkoviště obhlížíme dalekohledem ledovec i horu a přemýšlíme, kam vlastně máme jít a jestli vůbec koukáme na správný kopec. Z parkáče není Biwakschachtel (3260 m) vidět, a tak směr jen odhadujeme. V jedenáct sestupujeme na ledovec a příjemnou procházkou jdeme asi 1,5 km. Je vedro, oblíkáme si kratšásky a tílko. Po ledovci tečou modré potoky vody. Baví mě přeskakovat trhliny a představovat si, jaké je to asi v Grónsku.

Později uhýbáme z ledovce doleva. Začíná prudké a nepříjemné stoupaní. Je to horší o to, že každou chvíli upadne odněkud ze shora kámen a řítí se naším směrem. Jeden jsme odhadli tak na velikost půlky auta. A dopadl přesně do místa, kde jsme před 5 minutami procházeli. Podle našeho průvodce (fotky stáhnuté z internetu) odhadujeme, kde vlastně je ta chata. Ale nevíme kudy k ní. Jsou tři možnosti. Ale na každé se mi něco nelíbí. Buď po ledovci vrchem (nebezpečí trhlin), po ledovci spodem (traverz pod séraky, z kterých se každou chvíli kus odlomí) nebo kousíček po ledovci (trhliny i séraky) a pak po skále. Ta nevypadá moc strmě, takže se rozhodujeme pro tuto cestu. V mém rozhodnutí mě ještě podpořila lenost vyndávat z báglu lano, sedák a mačky. Doposud jsme šli jen tak, jak na motýly.

První problém vůbec je, jak se ke skále dostat. Je oddělena trhlinou, ne sice moc širokou ani hlubokou, ale na to aby nám pokazila výlet úplně stačila. Jediné místo, kde ji lze překonat, je ledový most, který sice jakž takž drží, ale vede k tří metrovému úseku skály, kterej je dost kolmej až převislej. S batohem a ve skeletech je to zajímavěj boulder s pěkně zkurveným dopadem. Trhlina se pod člověkem šklebí a rozevřívá svoji ledovou drážku a čeká, že si slupne. Každopádně pokračujeme dál. Skála je hrozně rozlámaná a já vzpomínám na pravidlo třech pevných bodů. Já se držím pevně a držel bych se pevně i kdybych letěl dolů s tou skálou. Je tak divně vrstvená, že se dá v pohodě loupat jedním prstem jak cibule. A po tomhle my prosím lezem. Michal leze za mnou a raději si

nasazuje helmu. Oba dva nadáváme a říkáme, že za pět to fakt bejt nemělo. Občas překonáme nějaké sněhové pole, což je bez maček taky něco a už jsme pod závěrečným výšvihem, na kterém je bouda. Fixní lano necháváme být a obležáme to zprava. (Samozřejmě se to dá i obejít, ale Horáček musí tou nejtěžší cestou, jinak by to prostě nebylo ono.)

V boudě pro 8 lidí kromě děsného smradu nikdo není. Jsou čtyři hodiny a my se kocháme krásným výhledem. Do Pallaviciniho žlabu je pěkně vidět. Ale to, co vidíme, moc pěkný není. Přímo výstupovou cestou se valí potok a sem tam, zhruba každých deset minut, projede kamenná lavina. Chceme jít spát co nejdřív, aby se nám v jednu v noci lépe vstávalo. Jenže začínají docházet další lezci. Nejdřív tři a pak jich je postupně asi dvacet. Všichni navázaní a ověšení haraburdím.

Ze spaní nic není. Krabíčka od rybiček pro osm lidí se plní a my jsme rádi, že máme kde spát. Víc jak dvanáct spáčů však nepojme, a tak zbytek bivakuje venku. Skoro všichni chtějí jít do Pallaviciniho žlabu a úplně všichni nadávají na podmínky. Noc připomíná divnej mejdan. Ticho, klid, spánek. Pak se jako zázrakem všichni probudí a baví se. Probírají se plány na další den, nadává se na počasí. A pak zase klid. A pořád dokola. Do toho ještě rachot padajícího kamení.

Počasí je v noci relativně dobrý. Vrchol je v mracích, ale okolo svítí hvězdy. Je teplo a nefouká. Po jedné hodině vyráží horský vůdce se dvěma klientama ke žlabu. My jdeme (už navázaní) až ve dvě. Kousek od nástupu se setkáváme. Vrací se zpět s tím, že podmínky jsou fakt blbý a že to máme jít okouknout sami. Přes převislý odtrh teče voda a sníh připomíná rozježděnou břečku o Vánocích na ulici. Chvilí na to koukáme a přejeme si, aby to ihned zmrzlo, ale zázrak se asi nestane, a tak se slovy Petra Štěpána, že žádnéj kopec neuteče, to otáčíme taky. Horský vůdce je očividně dost rád, že nás vidí. Má jistotu, že nás nebude muset chodit zachraňovat.

Jsou asi tři hodiny. Těší mě, že jsme to alespoň zkusili. Víme, že pod nástup je to z kopce a že trhliny nejsou v noci vidět. A že rozhodnout se pro ústup, zas až tak nebolí. Jediná nevýhoda našeho nočního výletu je, že nám v chatce zabrali místo na spaní. Dávám si věci pod sebe a jdu spát. Ještě že máme spacáky. Vůdce leží vedle zabalenej jen ve stříbrný fólii. Začíná foukat vítr, kterej rozhrnuje mraky. Je úplně jasno. Prostě paráda. Ráno se dělím o východ slunce s horským vůdcem. Nemluvili jsme. Jen jsme se na sebe podívali a rozuměli si. Pro tohle to děláme. Pro to, abychom viděli slunko vstávat a viděli ho jít spát. Abychom potkávali spoustu dobrých lidí a abychom si s nimi beze slov rozuměli. Pro tu pohodu v horách.

Okolo sedmý jsou už všichni vzhůru a postupně vyráží dolů. Nikdo do žlabu nenastoupil a jen jedna dvojka vyrazila k vrcholu Grossglockneru lehčí cestou.

I my se navazujeme a jako předposlední začínáme sestupovat už prošláplou stopou. Po minutě sundávám mačky a jdu bez nich. Cesta na údolní ledovec je v pohodě. Když nepočítám, že jsem ujel na svahu a odřel si prdel a ruku, jak jsem ho celej sjel. Ledovec byl klasickéj. Modrý potoky, přeskakování trhlin. A kopec k parkovišti. Autíčko na nás čeká a my rychle balíme a jedem domů. Z kopce jedem pomalu (kvůli brzdám) a do kopce ještě pomaleji (kvůli vaření). Za hranicí nabíráme dvě stopačky a s několika přestávkama jsme v jedenáct v Děčíně.

(Ta poslední věta zavání tak trochu erotikou - to Horáček samozřejmě chtěl. Proto jsme je vzali. Jediný co jsme z toho však měli, bylo akorát to, že jsme byli těžký a každou chvíli jsme vařili auto. Z Glockneru do Ústí nejmiň 10 x a včera jsem zjistil, že mám na zadním kole zřejmě v pytlí čepy, protože kolo je od osy odchýlený asi o pět centimetrů. Jinak v bivaku byla jediná ženská a proto se nespalo, Horáček ji pořád lákal, aby si lehla vedle něho a bylo mu jedno, že tam má přítele. Ale to až někde u piva :o)

Michael Vyletál & Jan Horáček Horák

Několik postřehů:

- Vydat se na Biwakschachtel brzo ráno nebo dopoledne nemá cenu. Po ledovci je to fakt kousek kolem hodinky a z ledovce to můžou být tak dvě až tři na chatu, záleží na zvolené cestě. Většina lidí tam přišla navečer. Pozdní nástup je taky relativně bezpečnější, protože je chladnější a nepadá tolik kamení a ledu.
- Na chatě jsou postele, deky a polštáře. Je na každém jestli si vezme spacák s karimatkou nebo ne. Občas je tam tolik lidí, že se musí bivakovat venku a pak se hodí. Jinak je to zbytečná zátěž při lezení.
- Nastoupit do žlabu chce fakt co nejdřív. Už okolo pátý hodiny (v létě) začne na vrchol svítit slunce a začíná kolotoč kamenů, ledu a vody.
- Z bivaku je to pod nástup tak půl hodinky z kopce.

Fagaraš 2002

aneb Za branami Divokého Východu

Tomáš Melen
Děčín

Jako už po několikáté mám v pondělí odjet služebně na cestu do Rumunska. Marně sháním někoho, kdo by jel se mnou, že bychom se při té příležitosti podívali na Fagaraš. Když jsem se již smířil s tím, že pojedu na otočku sám, ozval se Láďa, že pojede. Sháníme tedy podrobnější informace o místě. Dědek dodává

oxeroxovanou mapu, o které později zjišťujeme, že je v Rumunsku nejlepší. V poledne pak vyzvedávám lehce nastřeleného Láďu v „Poště“.

Kolem 4.30 hodin v noci nastávají obvyklé problémy na rumunských hranicích, tentokrát auto není psané na mne, což je neřešitelný problém. Vytahuji 5 € a kouzelná ruka trhu zvedá bránu Východu. Celní papíry jsou za necelé 4 hodiny vyřízeny, ještě odehnat pár žebráků a po poledni již vykládáme v Sibiu. Lehká oprava auta, protože přibrzdí brzda, byla vyřešena ručním brzděním. Jedeme asi 40 km k chatě Cascada, kde je lanovka, ale místní nám radí jet autem až do průsmyku.

Silnice připomíná výjezd na Furkapass. Parkujeme u plesa s třemi chatami. Jedna je nedostavěná, všechny připomínají betonovou éru minulého režimu. Zjišťujeme ceny: spaní ve vlastním spacáku za 50.000 Lei (50 Kč), pivo 15.000 Lei, jídlo 40.000 Lei. Tak to všechno zkusíme, je to super a je nám za chvíli jedno, že venku padá sníh s deštěm.

Ráno vyrážíme. Zjišťujeme, že naše xerox mapa není nic moc, stejně jako počasí. Vše je v mracích, místy leží mokrý sníh. Dostáváme se na hřeben a bez maček to není jednoduché (Dědek asi škytá). Mraky se na chvíli roztrhly a my pozorujeme, že zvolený hřeben není ten pravý, takže několik dalších hodin napravujeme chybu.

Konečně vidíme dobře vyšlapanou cestu sněhem, radujeme se a spěcháme k ní. O to větší je naše překvápko, Když místo pohorek jsou ve sněhu krásné otisky medvědíh tlap. Rychle spořádáváme Tatranky a za chvíli se dostáváme na správný hřeben. Lezeme na Negoii. S mačkami by to byla pohoda, takhle občas o hubu.

Spíme kousek pod hřebenem ve stanu. Láďa z respektu před huňáči odnáší jídlo daleko od stanu, hůlky naopak bereme dovnitř. Jdeme spát. Uši mám napjatý a vyzývám Láďu k pořádnému chrapotu, aby medvědi věděli, že je tu konkurent.

Konečně usínám, ale náhle se budím. Někde nablízku se ozývá zlověstné temné funění a bručení. Rázem jsem úplně vzhůru. Ve stanu mám ještě Gelmodel na bolavé koleno. Ten je také sladký! Rychle ho vystrkují hůlkou před stan. Ať si medvědi dají, možná je také bolí kolena. Chroptění a vrčení se však ozývá znovu a já teprve teď s úlevou poznávám, že to jen Láďa plní příkaz a hlasitě chrápe...

Ráno sestupujeme, hory jsou v mracích a hustě prší. Zastavujeme se opět na chatě, kde se občerstvujeme. Potom projíždíme průsmykem na druhou stranu pohoří a jedeme domů. Cesta v horách je nádherná a stojí za zajížděku. Místa, která jsme na Fagaraši navštívili, připomínají Roháče.

Podobně, jako minule na Watzmannu jsme nevylezli žádnou významnou stěnu, zato jsme pěkně promokli.

Ale ten pobyt v krásných horách za to stál.

O to více, že zde žádní ekoteroristé ještě nepůsobí, nikoho neomezují a stále tu platí, že člověk, jako součást přírody, do ní prostě patří...

O jedné cestě

aneb O čem to je...

Jindřiška Řeháková

CAO Děčín

V čarodějný podvečer 1. máje vyjela jsem si do rakouských Alp. Se zeťákem Petrem Víchem, který mne vyzval, jak pravil, na „Cestu“. Doufali jsme v koutku duše, že si zaležeme něco lehčího v jižních stěnách Dachsteinu, kde si budeme vychutnávat jarního slunce..

Přemek zůstal doma, neboť ještě pajdal o berli, máje pochroumanou patu. Starostlivě nořil nos do map a strašil nás: „Budete mít víc sněhu než sluníčka!“ Obojího jsme měli víc než dosyta. Počasí bylo překrásné, jen ten sníh byl i tam, kde jsme si přáli, aby nebyl. Lano jsme ani nevytáhli a suchou nohou do stěny nevstoupili. Byl problém ty suché nohy zachovat, když jsme chtěli putovat a hlavně stoupat – co nejvýše.

První den jsme šlapali v Totes Gebirge. Z Hinterstoderu k chatě Prielschützhaus, a výše nad ní do zasněženého sedla. Dál už to nešlo. Bořili jsme se v mokřím sněhu čím dál víc, byť jsme stoupali ve stopách jedné osoby, která prošla před námi na sněžnicích. Kolem nás sjíždělo několik skialpinistů, kteří stejně jako my sledovali opodál padající laviny. Jak pralo sluníčko, padaly hustě..

Tahle túra byla nejen o 9 hodinách cesty a stoupaní ve vedru. Bylo o plahočení sněhem, byla o vodopádech a nádherných výhledech, o jarních kytkách dole a lavinách nahoře. A byla také o nejméně kilometrovém převýšení toho dne.

Navečer jsme se přemístili k Dachsteinu, kde jsme se dobře vyspali pod střechou stanice lanovky. Ráno nás vzbudilo zadunění laviny a s pohledem na zasněženou jižní tvář masivu odjeli jsme do Alp Berchtesgadenských. (V městečku Filzmoos vyfotili jsme si impozantní Bischofsmütze. I ona zářila sněhem, takže Petrova naděje vylézt si Pichlovu cestu se rozplynula...)

Ten den jsme pod štítu Hochkönigu zkoušeli vylézt k jednomu z jeho bližších hřebínků. A sotva jsme uhnuli od skromného značení cesty, bylo naše stoupaní provázeno zvýšenou hladinou adrenalinu. Prodírali jsme se sněhem, klečeli i přes strmá suťoviska, kde jsem měla s přibývajícím výškou pěkně nahnáno. Na hřebeni po nás pokukovali kamzíci. A kdyby jen pokukovali, mohli jsme se (možná) dostat o něco výše. Jenže ve chvíli, kdy jsem se klepala na jednom šutru, ochotná předříkávat Matru, zjančili i kamzíci. Následovala kanonáda kamenů a náš rychlý ústup do bezpečí nížin...

Spali jsme báječně, v lese poblíž Mühlbachu. Pod korunami obrovitých smrků, pod nebem kropenatým hvězdami. Měli jsme malý ohniček, a hřály nás i kapky na spaní od Jeníka Bechera.

Další den byl ve znamení dlouhatánské traverzové cesty podhůřím Hochkönigu. Překračovali jsme sněhová pole, jakož i hřbet impozantní laviny, drápali se přes skalní doliny a do příkrých strání. Křižovali jsme louky, kde nádherně kvetly

fialové vřesovce a bílé krokusy, a kde jsme měli modré mžitky před očima od zářivě kvetoucích hořců.

Ve vyšších polohách jsme upírali oči ke skalám, hledající nějaký ten „kletrštajk“. Jednou jsem zajásala, že ho mám, když jsem užířela klimbající se lano! Ale když jsme se k němu dosápali, pravil Péťa zklamaně, že ho tam pověsil nejspíš nějaký bláznivý ornitolog. (Nedivila jsem se, ptactva tu bylo také dost. Prvně v životě jsem viděla tetřívka – v toku! Křepčil na sněhu přímo v tanečních kruzích, evidentně posedlký jarním toužením.)

Až v den čtvrtý, v den odjezdu, dobyli jsme jeden z kopců Hochkönigu. Po stoupaní (vcelku náročném) stáli jsme na vrcholu Taghaube (2.159 m). Ozdoben byl klasickým křížem s protěží, a také čepicí sněhové převěje. Ve chvíli zápisu do vrcholové knížky se prvně zatáhlo a rozpršelo, ale bez újmy jsme došli dolů...

Když bilancuji ty 4 dny, všechny byly o pohodě! O dobrém fungování a sdílení zážitků. A hlavně byly o té CESTĚ! Voňavé předjařím v horách, které nezklamou toho, kdo je má rád. Ať už v nich leze, nebo jen tak stoupá...

V půvabné, útlé knížce Stěna od P. Moustierse se píše:

**„Stoupat! S jakým záměrem?? Dotěrná a pošetilá otázka!
Zeptejte se chlapečka, proč skáče, proč zpívá...“**

Hejšovina

Tip na výlet

Jan Jěna Paul

Děčín

Když dostávám od Vládi Nehasila pozvání na akci do Ádru, nemohu odmítnout, neboť zde jsem ještě moc „neškodil“; a díky počasí nebudu ani tentokrát – ráno opět prší. Nevadí, i turisticky je to tu paráda.

Ještě večer se Prcek zúčastňuje jakési schůze vrcholové komise, jejíž hlavním bodem je schválení (??!) tlučení kruhů ze shora, uť. Ani naše jednoznačné NE (ještě Standa Lukavský je jasně proti) nezabránilo prosazení tohoto „novátorského“ přístupu s platností dvou let. Čímž podle mě vzniká nebezpečný precedens i pro jiné oblasti, neboť, když už i Ádr takhle „vyměkl“, tak tedy nevím... Více bude asi v nové Montaně. Já osobně zde poznávám spoustu nových tváří. Jeden z nich (Jirka) nám půjčuje průvodce na Hejšovinu – oblast, kam se chystáme místo Adršpachu. Ještě jednou díky!

Příjezd: Cca 20 km od Náchoda. Za celnicí směrem na Kudowa Zdroj, projedeme centrem a silnicí č. 387 na Karlov. Asi po 7 km serpentin vystoupáme do cca 1000 m nadmořské výšky a po levici uvidíme stolovou horu.

Přístup: Mineme hostinec (placené parkoviště) a objíždíme dál směrem na Pasterku, kde na malém parkovišti (asi pro 10 aut) zastavujeme. Odtud je to už coby kamenem dohodil.

Charakter: Písek (velmi tvrdý, rychle po dešti schne), výška stěn do 20 m (na severu i větší), podobné našemu Libouchci, obtížnost do Xb, počet cest – 200 (VII – VIIc snadné, zlom začíná kolem IX-tek, kde je většinou tvrdý boulderový úsek po jemných chyttech).

Rekapitulace: Ačkoli je to pro našince dosti daleko (asi jako do Jury) je velkým plusem prakticky absence lezců a nádherné rozhledy a příjemné spaní (boudička i s ohništěm a dostatkem dřeva v lese) a hospoda na vrcholu, ale hlavně – SUPER LEZENÍ! Zkuste a uvidíte.

Jan Jéňa Paul v cestě INKWIZYTOR IXc

(pravá ruka v dírcce jen za prostředník, levá za téměř kolmou misticu a zvednout to – toť klíčový krok této cesty...)

Jen pozor! I v létě může překvapit studené počasí (jako mě). Takže sandálky radši nechat doma a raději přibalit nějaký ten svetr...

Prague International Marathon

Horoklub Chomutov na Pražském maratónu 2002

Broněk Bandas

Horoklub Chomutov

Byl jeden z hezkých dubnových dnů, když jsem cestou do Kadaně potkal běžce a cyklistu, který ho doprovázel. Oba na mě zamávali, já jim odpověděl, ale protože jsem si pořádně nevšiml kdo to byl, zastavil jsem a na tu dvojici sportovců počkal. Cyklista byl Bery, vedle něj běžela Květuška, dohromady Berušky. „Nazdar! Co tady blbnete?“ mile jsem je pozdravil. „Ále to Květuška trénuje na maratón, jede s váma“, mile mi odvětil Bery.

Nevím to přesně, snad na Posledním slanění nebo na Zdobení stromečku mě Pinu svým nadšeným líčením skvělého zážitku a neopakovatelné atmosféry přesvědčil a já kývl, že s ním v roce 2002 poběžím Pražský maratón. Protože si nemůžu vzpomenout kdy to přesně bylo a slíbil jsem takovou šílenost, nepochybuju, že jsem v sobě měl pořádnou dávku ohnivý vody a má rozpoznávací schopnost společenské nebezpečnosti takového činu byla tedy značně snížena. Ale slib je slib a Pinu nezapomněl. Někdy ke konci března 2002 jsem se v tělocvičně pochlubil, že už dokážu uběhnout pět kilometrů bez křečí, lapání po dechu a píchání v boku a tehdy se k nám připojila Květa. To jsme se ale dozvěděli až později. Vlastně až když jsem jí načapal při tréninku. Nejdřív si totiž zkusmo napoprvé uběhla víc, než já po měsíčním trápení.

Dne 18. května 2002 se v Srbsku na Alkazaru sešel celý „horoklubácký“ tým běžců. Řidič, trenér, psycholog, masér, fotograf, dietolog a zdravotník Bery (Míra Beránek), Pinu (Michal Pinc), Květuška (Květa Mudráková) a Broněk Bandas. Už ráno jsme na Václavském náměstí zaplatili startovné 600 Kč, dostali startovní čísla a čipy a na zbytek dne nám zdravotník Bery naordinoval lezbu. Že prý na odreagování. Dali jsme opravdu jen pár lehkých cest. Sluníčko šíleně smažilo a jen Pinu už měl loňskou zkušenost s maratónem, takže radši opatrně. Odpoledne nám zdravotník povolil poslední „těžké“ jídlo v hospodě U Berounky. Potkal jsem tam (svět je malej) známé z Prahy a Brna co jsem je tři roky neviděl, dozvěděl se, že jim taky jejich zdravotník naordinoval lezbu před maratónem a s pozdravem „zítra na Staromáku“ jsme se rozjeli vstříc dnu D.

Davy. Stovky lidí a další se hrnou. Mladý, starý, nejstarší. U každý z padesáti kadibudek fronta jako blázen, nervozita a litry ionťáku dělají svoje. Čurací žlab uprostřed ulice. Chlapi to mají dobrý. Sic! Ty japonský turisti fotí opravdu všechno. Davy. Přípravy, zahřívací masáž. Tisíce lidí. Úplně vepředu chrtí a matadoři. Kruci! Oni maj opravdu proti odření přelepny bradavky! Ale když já sem tak chlupatej! Úplně jsem ucukl při představě, jak mi zdravotník ty náplasti strhává. Druhý

startovní koridor se naplnil. Aha, mast. Pěkně namazat proti odřeninám. Podpaždí, stehna, krk. Ještěže jsem v práci ukrad tu Indulonu. Třetí koridor se naplnil. Ve vzduchu je cítit hrozná napětí. Pásky oddělující jednotlivé startovní koridory praskají. Tlesk. Tlesk. Tleskání pomalu zesiluje. Jdem, jdem. Víc! Rychleji! Jdem, jdem, jdem. Oči všech se upírají na velkou hodinovou ručičku Orloje. Výstřel!! **Jdem, jdem, jdem...**

Statistika PIM:	Datum:	19. května 2002
	Klasický marathón:	42 195 metrů
	Startujících:	3 100
	Doběhlo:	2 805
	Pinu:	3:28:50 676. místo
	Broněk:	4:03:46 1742. místo
	Květuška:	4:54:32 2578. místo

P.S. Zázitek? Skvělý. Atmosféra? Neopakovatelná. Kradená Indulona? Rychleschnoucí. Má bolestivě rozedřená podpaždí, pravá bradavka a levé varle budiž všem výstrahou. Krást se nemá.

Odkazy : Prague International Marathon – WWW.PIM.CZ, Juniorský marathón - http://magazin.mattoni.cz

Poznámka (doplnil Jiří Chosé Šťastný): 19.5.2002 se na našem webu objevil tento diskusní příspěvek od Pavliše:

„Maratón za 2:59:59 s dvojím sráním na trati, které mi upřímně dost nasralo :-), ale jinak je to raubířina, do pohodíčky lezení to má daleko (čas bez srání na mých hodinkách 2:56:36)“

Ačkoliv Pavliš (Pavel Kopecký) už není naším členem, stejně musím smeknout před jeho výkonem, protože 153. místo a čas pod tři hodiny je na lezce úctyhodný výkon!

Dolomity

Čtyři tipy na krásné lezení v okolí sedla Falzarego

Filip Papouš Křivinka
Sudeten, Aussig

Centrum pobytu: Z Cortiny d'Ampezzo do sedla Passo Falzarego.

Výstup 1: Nad sedlem Falzarego je západním směrem vrch Hexenstein. Na něj vede Jižní hrana (III-IV), cca 6 dýlek, naprosto lehoučké lezení na pohodu, přesně pro bábovky, standy na svém místě, občas i kruh mezi nimi. Sestup zu Fuss do sedla Passo Valparola (to je západním směrem z Falzarega). Tam je u silnice samostanej parkáč, na něm se dá v pohodě chrnět. V noci tu jen trochu táhne (je to přeci jen 2200 m n.m.).

Výstup 2: Torre Piccola di Falzarego, myslím, že také Jižní hrana (III-IV). Cesta vede po hraně jehlanovitého přílepku ke hlavní stěně, na levé straně údolí cestou z Falzarega zpět do Cortiny. Pěkná exponovaná údolka, cca 7 délek. Nejtěžší, ale nejhezčí je úvodní délka. Ta vede od nástupu podél červené číslice 10 a je bezvadně odjištěná. Nástup se dá oprasit trojkou vpravo a mocným traverzem. Potom následují pěkné tři délky za IV, zbytek je za III. Slanění 30 metrů do sedla mezi jehlanovitým přílepkem a další stěnou a sestup do údolí, nebo navázání další čtyřkou na vrchol masivu (to jsme nelezli, hrozil chcavec). Do toho bych babu taky klidně zatáhnul.

Výstup 3: Piccolo Lagazuoi (jestli se nepletu) - Via del Buco (IV). Z Falzarega vede lanovka na vrchol Lagazuoi. Vlevo pod dráty vede stěna malého Lagazuoi a tou vede pěkná cesta na 7-8 dýlek (nevzpomínám si z hlavy). Nejhezčí jsou první čtyři úseky, zbytek je pochod'ák (až na jedno čtyřkové místo). Cestou se člověk dostane do půlky celého kopce, zbytek se dá doběhnout po cestě a od lanovky vede tunel, který Taliáni v I.sv.válce vystříleli zespoda, aby se dostali na Rakušáky na vršku. Je to zajímavý čtení, hodí se ale helma a baterka, valná část cesty je potmě. Do toho bych se s buchtou našápal tuplem, pěkný lezení, atrakce nakonec.

Výstup 4: Cinque Torri - Via Myriam (IV-V) - to už je, bych řekl, serióznější podnik, ale zato exponovaněj. Jištění je super. ETC. ETC. Není času se dál rozepisovat, více sdělím později nebo po telefoně. Vše je popsáno na CD Nejkrásnější cesty Dolomit (nebo jak se to jmenuje).

(047) 52 36 311 nebo (0737) 755 663

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

(VLADISLAV PRCEK NEHASIL, PAVEL KÝSA BECHYNĚ, ALENA VAJSKA VAISHAROVÁ)

Hřensko

Lovecká trubka - Vyšeptalá střela III

4.7.2002

Pavel Bechyně, S.Krob, P.Henke

V SV stěně vpravo od cesty "Tahačka" spárou na vrchol.

Želva - Želvím tempem VIII

13.7.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil

Středem SZ stěny podél jemných sokolíků (kruh), výše stěnou do komínu (Var.SZ stěny) a jím na vrchol.

Lovecká trubka - Lovy beze zbraní VIIa

4.7.2002

Pavel Bechyně, S.Krob, P.Henke

V SV stěně vpravo od "Vyšeptalé střely" šikmým sokolíkem a spárou na vrchol.

Pevnost - Veličenstvo kat IXa

6.7.2002

Pavel Bechyně x Pavel Henke

Vlevo od cesty "Eiger 78" stěnou (1.kruh) ke 2.kruhu. Traverz vpravo a sokolíkem přes 3.kruh na polici. Traverz vlevo a stěnou přes 5 kruhů na vrchol.

Labské údolí – pravý břeh

Masiv Titanic - Vymáchané necky VIIIa

7.7.2002

Pavel Bechyně, P.Henke

Od S koutem na předskalí. Přes polici koutem a spárou ke kruhu. Traverz vpravo, spárou a hranou na polici. Od středu stěny spárou a stěnou přes 2.kruh na vrchol.

Proton – Poločas nečasu VIIIc

15.6.2002

Tonajda S. & Ondra B. Company

Vlevo od Poločasu rozpadu stěnou přes 6 schovaných BH.

Trůn – Game Over RP Xb

9.7.2002

Ondra B. & Tonajda S. Company

Středem V stěny přes 3 BH ke K Údolní cesty a dál už ni krok.

Baldachýn – Tlačenka na útěku VIIIa

27.7.2002

Pítrš Laštovička & Fany Hochwalder

Levou částí stěny přes 5 BH do police. Podél spáry (smyčky) a kolem hrany (2 BH) do lesa. Z toho, kdo si smyčky nevezme, může být i tlačenka krvavá. Mňam.

Labské údolí – levý břeh

Krabice na sušenky – Pět vajec VI

28.7.2002

Jiří Chára, Petr Víták, Libor Svoboda, Zdeněk Vaishar

Středem J stěny podél diagonální spáry šikmo doprava na vrchol (smyčka).

Krabice na sušenky - Cesta hárajících fen V

28.7.2002

Petr Víták, Jiří Chára, Libor Svoboda, Zdeněk Vaishar

Vpravo v S stěně na blok (smyčka) a podél hrany na vrchol.

Krabice na sušenky – Plechová Venuše VIIa

29.7.2002

Jiří Chára, Jiří Kudrnáč, Zdeněk Vaishar

Středem S stěny přes dvě police (smyčky) na vrchol.

Kulich – Dolní Zjeb RP IXc

19.7.2002

Tonajda S. & Ondra B. Company

Z stěnou vpravo od Siloměru přes 8 BH na vrchol.

Nalepená věž – Utajený skutečnosti RP IXa

24.7.2002

Ondra B. & Tonajda S. Company

V pravé části údolní stěny stěnou přímo přes 4 BH na vrchol. (Cesta je věnovaná veřejnoprávní pracovníci z Děčína.)

Kyklop – Myxomatózní králík VIIIb

23.7.2002

Pavel Bechyně, Pavel Henke

Cestou Trhlina v severní zdi a poté vlevo hranou přes 2 BH a hodiny ke 3. BH a hranou na vrchol.

Kyklop – Pětiminutovka VI

23.7.2002

Pavel Bechyně, Pavel Henke

Vpravo od cesty Trhlina v severní zdi spárou a komínem na vrchol.

Žlutá stěna žlebská – Kupředu zpátky ni krok VII

27.7.2002

Pavel Bechyně, Pavel Henke

Od Z spárou přes BH na její konec. Šikmo vlevo stěnou a hranou na vrchol.

Žlutá stěna žlebská – Cestou za chytem VIIIb

27.7.2002

Pavel Bechyně, Pavel Henke

Od SZ stěnou a spárou přes 2 BH na vrchol.

Tokáň

Postilión - Žabykuch VIIIc

11.7.2002

Pavel Henke, P. Bechyně

Levou náhorní hranou přímo přes 2 kruhy na vrchol.

Bludička - Bombónek IV

11.7.2002

Pavel Bechyně, P. Henke

Od V komínem přímo na vrchol.

Vysoká Lípa

Drážďanský kužel - Vrtichvost IX

10.7.2002

Pavel Henke, P. Bechyně

Ze sedla traverz vlevo, poté níže a stěnou přímo ke kruhu.

Stěnou přes 2. kruh na vrchol.

Bohatý mlynář - Žebrák VII

1.7.2002

Pavel Henke, P. Bechyně

Vpravo v S stěně převislým sokolem na polici a vlevo do

převislého kouta „Rojovníkové cesty“. Jím na balkón a vlevo žlabem na vrchol.

Srbská Kamenice a Všemily

KyKaMa – Manu Cho AF 9c

22.6.2002

Petr Slanina x Jiří Slavík x Stanislav Lukavský

Jako cesta Atlantis k 1. K. Doprava ke druhému K. Dále pod převis a jím přes další 3 kruhy k poslednímu K na Atlantisu.

Větrná věž – Bezvětrí VIIIc

28.7.2002

Jan Paul (jištěn)

Středem stěny přes K a dvoje hodiny na vrchol.

Dověda – Děd Vševed VIII

26.6.2002

Pavel Bechyně, Pavel Henke

V J stěně z balvanu šikmo vpravo zářezem přes K na hranu a 2 K n.v.

ŠUŠKÁ SE...

➤ Že prej do měsíce je zpátky...

STRÍPKY

Papouš v Ostrově

OSTROV U TISÉ

ČERVEN 2002

Nesmlouvavý kritik všeho a všech, autor památného příspěvku „Zludračení kmeti z CAO“ a častý přispěvatel diskusí na webových stránkách LEZEC.CZ **Filip Papouš Křivinka** navštívil začátkem června Ostrov. Na snímku je se svojí partnerkou, mimochodem také aktérkou v zmiňované kauze Zludračení kmeti. Sluší jim to, né?!

-jch-

KRÁTCE Z „DOMOVA“

Gratulace

Dne 1. července oslavil Karel Krombholz z Děčína již 72. narozeniny. Jeho vyprávění o lezeckých začátcích v Labských pískovcích jste si měli možnost přečíst v tomto i minulém čísle CAO News. Ke gratulacím se připojují všichni známí i neznámí lezci a jejich společné poselství zní: **HODNĚ ZDRAVÍ A DRŽ SE!!**

Cikán v Labáku

Ne, nebojte se. Nebude řeč o našich rómských spoluobčanech. To se jen v Labském údolí objevil stále nezměněný, šlachovitý a usměvavý **Stanislav Cikán Lukavský**. A jak jinak, než že má v pácu nějakou tu novou cestu..

Krabice na sušenky

Tři nové cesty přibily na věž Krabice na sušenky v Dolním Žlebu (na obrázku). K Staré nové (IV), Papírovému měsíci (XIIa), Cestě po stromě (VIIc) přibily: Pět vajec (VI), Cesta hárajících fen (V) a Plechová Venuše (VII). Pítrš Laštovička navíc dodal na vrchol dobírací borhák.

Dramatický návrat z Alp

V neděli 4. srpna se z Alp vracel **Karel Bělina** s manželkou **Frónou**. Strávili týden na Rudolfshütte a lezli na okolní kopce. Na zpáteční cestě u Slaného je zastihla nevidaná průtrž mračen. Voda se valila téměř všude a ve škodovce dosahovala až k sedačkám. Karlovi se podařilo proudem kalné vody projet, ale drobné škody voda na vozidle napáchala. Ventilátor se roztočil tak divoce, že po zaparkování před domem v Povrlech musel Karel odpojit baterii. Jinak si potměšilá vrtule nechtěla nechat říci, že je už po všem...

Kamýk - Roviště

Díky Algeno – toto poděkování jsme si přečetli v průvodci u Županovic a tato dvě slova nám pak hučela v uších během celého víkendu, který jsme na vltavské žule strávili. **František Mezera** alias **Algena** se opravdu stal pro oblast kolem Kamýku synonymem. Nádherné cesty, z nichž mnohé vyrůstají přímo z Vltavy, výborně odjištěné, pohodlné přístupové cesty, jednoduchá orientace a to vše v krásné přírodě. Nelze jinak, než se připojit: **Díky Algeno!**

Matterhorn 2002

V úterý 23. července 2002 odpoledne stanuli na vrcholu „Nejkrásnější hory světa“ Matterhornu **Milan Uhde Cestr**, **Jiří Houba Chára**, **Jaroslav Uher** a **Zdeněk Vajsharó Vaishar** z CAO Děčín. Na vrchol vystoupali ze švýcarské strany SV hřebenem. Od výšky 3.800 m n.m. bylo nutné jít v mačkách, posledních 200 výškových metrů tvořil převážně led pod tenkou vrstvičkou sněhu. Kvůli pomalému sestupu byli nuceni asi ve výšce 3.750 m bivakovat. Více v příštím čísle CAO News.

Nové cesty na Matterhornu

Když už jsme v tomto čísle několikrát zmínili legendární horu Matterhorn – i zde se čas od času objeví nějaká ta nová cesta. V loňském létě přibily na Zmutt Nose dokonce dvě. Patrick Gabarrou z Francie společně s italským horským vůdcem Cesare Ravaschiettim nastoupili 31. července 2001 kuloárem vlevo od Original Route (Cerutti - Gogna, 1969) až dosáhli velké ledový svah pod Zmutt Nose. Přelezli levou částí až na jeho konec. Pokračovali kouty a spárami vlevo od cesty Aux Amis Disparus (Daudet, Gabarrou, 1992), což popisovali jako největší převis v Západních Alpách!

(Další podrobnosti se můžete dočíst v Jamesáku 4/2002.)

Ahoj Evropané

aneb 3 úpěnlivé ímejly Milana Svinařika z AE.

1. Zdar lidi! Zdravím ze smetiště světa. Kdo tvrdí, že kolonialismus je zlo, je vůl. Je to jediná forma státní správy, která zde může fungovat. Bambusová hůl v rukou sáhíba - jediná to hybná síla. Kdybych nepodepsal ten papír o slušném zacházení s bubáky, už jsem jich pár zbil. Nervy nám tečou jak švestková povidla. Kdo nezažil nepochopí. Takže nezloble maminku, nebo dostane na prdelku a zájezd do přesně takové prdelky jako já...

2. Zdravím vás z druhého poločasu mého vyhnanství v zemi půlměsíce. Po krátkém opuštění jsem opět na frontě a vypadá to buď na uzavření příměří, nebo totální ofenzivu. Zítřka to spustím a buď se radostí ožerem, nebo budem pít na žal. Každopádně za chlastem musíme vyrazit na Bahrain, protože tady bychom mohli oslavovat leda čajem. Takže pokud uvidíte tisíc jasných sluncí na východě, tak to jsme něco zvorali. Mějte se jak chcete a nezapomeňte si lehnout patama k epicentru!!! Váš Neznámý Vojín

3. Roztočte pípy panstvo. Mám to za pár a šilenou žizeň!!! Vivat Evropa!

Leonardo da Svinchi

Kruhy shora

Jak jste již možná zachytili v článku od Jéni Paula, vrcholová komise v Adršpachu schválila na dva roky možnost natlouci v určitých případech kruhy do nové cesty shora. Nyní se očekává, jaký dopad bude mít toto překvapivé rozhodnutí na pískovcové lezení v ostatních oblastech...

Zájem o Chorvatsko

Ze země bývalé Jugoslávie se v minulosti hojně navštěvovalo především Slovinsko, které v oblastech jako Mišja Peč či Osp nabízí, zejména výkonnostním lezcům, výborné terény. V poslední době se zájem lezců upírá opět do kdysi tak oblíbeného Chorvatska. Svědčí o tom i několik letošních výjezdů lezců z CAO Děčín.

Vzkaz pro Karla Bělinu

Karle, vždycky když slyším někoho, kdo tě pomlouvá a říká o tobě že jsi blázen (do časopisu si nedovolím napsat něco horšího), tak mě je to docela líto, protože toho pro lezení udělal dost. Ale po neděli se ke všem těm musím přidat i já. Když totiž přijdeš v neděli ráno naproti Pašerácký stěně v Ostrově, kde je jedinej bivak v celém skalním městě, tudíž v něm vždycky někdo spí a začneš tam v 6,45 hodin mlátit díru pro vrcholovou knížku, tak jseš opravdu blázen. A to, že děláš věc určitě užitečnou, mě v tu chvíli nepřesvědčilo o tom, že to musí být zrovna takhle brzy. Tak se příště třeba zamysli nad tím co děláš.

Michael Vyletal

Vzkaz pro Šafiho

Šafi, v žádném případě nefotovat!

Továrník

Lezecké terény na Istrii

Nadšen Chorvatskem se z Istrii vrátil i **Jiří Chára**, který zde počátkem července s rodinou navštívil hned několik lezeckých oblastí. Pokud se chystáte na Istrijský poloostrov vězte, že se zde nachází celkem 11 oblastí, kde si na své přijde opravdu každý. A možností k lezení, děláním cest i celých oblastí je nejen na Istrii nepřeberné množství. Fuckt. Inu, jak se říká: Kdo neviděl ať velmi lituje a kdo nelezl, ať si klidně i pobřečí...

O třech z nich přineseme informace v příštím čísle CAO News. Budou to Veli vrh, Moščenička Draga a Vranjska Draga.

(Na snímku jedna z věží v oblasti Vranjska Draga poblíž vrcholu Učka.)

Pavouk v Ádru

Již tradičně tráví část letních prázdnin v Adršpachu **Pavel Pavouk Černý** s rodinou. Ani letos zájezd do světa neuvěřitelných spár a rajbasů nevynechal. Nedivte se, že v obchodech zmizely lemky na koberce...

Začínat se má brzy...

Ale trvalo to tomu tátovi, než mě vzal ke skále do Jetřichovic. Vždyť už mi brzy bude 9 měsíců. Já vím, on se musí před mámou tvářit, jako že má o mě strach.

A jaký byl závěr dne? Doufám, že příště s námi máma už nepůjde...

Adam Haufert, stáří 9 měsíců, jistí táta

Plány Vlasty Domese

Vlasta Domes začíná zase trochu více lézt. V červenci byl dva víkendy v Juře a vylezl zde pěkné cesty v nových oblastech. Do konce roku se ještě chystá na Watzmana do východní stěny nebo opět do oblasti Monte Rosy. V rezervě zůstávají Tatry.

Passage Carrdiak 7a+/A2

„Pasáž Kardiak“ se jmenuje těžká a dlouhá cesta v západní stěně Petit Dru. Těsně před uzávěrkou tohoto čísla se z neúspěšného pokusu o její zdolání vrátil **Jan Horáček Horák**. Podle jeho slov je zastavil až technický úsek cesty (A2). Jedná se o naprosto hladkou plotnu, opatřenou nýty v takové vzdálenosti, že ani po navázání všech šťouchátek nedosáhli

z jednoho do druhého a museli proto slanit. Svůj pokus však hodlají, s již doplněnou výbavou, v brzké době zopakovat. Pravděpodobně by se jednalo o teprve druhé přežení této cesty českými horolezci!

Horolezecký průvodce po Slovensku

Dvě webové adresy pokrývají zde zveřejněnými průvodci po lezeckých terénech téměř celé Slovensko. Předně je to známá adresa <http://www.jamesak.sk/sprskalk.htm>, kde najdete velice kvalitně zpracované průvodce po skalkách v západní části Slovenska. Východní oblasti, jako Zádiel, Turniska, T2, Jánošíkova bašta, Dreveník a další, najdete na internetové adrese <http://rozlomity.webpark.sk>. I tady jsou oblasti velmi dobře udělané a všechno podstatné tam najdete. Stále se aktualizují. Doporučujeme.

Nevzdává se!

Jan Červenáček Šlechta z ČAK Praha se (opět) chystá na takový ten hezounký kopeček – Everest se myslím jmenuje... V těchto dnech vyřizuje s Čínou povolení k výstupu.

Chomutováci na Petit Dru

Jiří Chosé Šťastný z Horoklubu Chomutov strávil týden s mládeží v Dolomitech. Po dvou dnech lezení na Cinque Torre však museli kvůli počasí prchnout až do Muzzerone, kde si užívali pohodového lezení u moře.

Další záměr už byl velký podnik: Chtěli zkusit Bonattiho na Petit Dru. Byli již u nástupu, ale nakonec se museli vrátit a dobře udělali - odpoledne přišla bouřka jako blázen... Jirka k tomu poznamenal: „Od JZ vypadá Petit Dru opravdu nádherně, z druhé strany už nic moc. Ale i tak se dostat nahoru asi nebude žádná sranda. Docela dlouho jsme hledali průstup normálkou do sedla, odkud se slaňuje pod Bonattiho. A to teprve tam vlastně normálka začíná. Už jenom vylézt sem ale stojí za to. Pohled ze sedla na Bonattiho pilíř je úžasnej - máš ho jako na dlani, skoro na dosah ruky a přeci sis na něj ještě ani nesáhnul. Působí naprosto kompaktním dojmem - taková 600 m vysoká hrana! Doufám, že příště už to vyjde.“

Memento mori...

Minulý týden proběhla tiskem zpráva o smrtelném úrazu českého horolezce na Mont Blancu. V zápětí se však ukázalo, že šlo o mladého člověka z Německa. Přesto v Alpách zastihla za posledních osm let smrt sedmnáct českých horolezců.

Nejvíce českých turistů však zahyne každoročně v Tatrách. Loni tam zemřelo celkem 20 lidí. Třetina z nich pocházela z Česka.

Naposledy se Tatry staly osudnými loni v prosinci dvěma mladým Čechům, kteří vypadli z jističího stanoviště a zřítíli se do hloubky asi 150 metrů.

Dárek k narozeninám

17. března t.r. oslavil **Jaroslav Uher** z HK Děčín již šedesáté narozeniny. V úterý 23. července 2002 vystoupil na vrchol Matterhornu. Dodatečně si tak nadělil nádherný dárek k narozeninám. Dlužno však podotknout, že Jaroslav má na svůj věk přímo úžasnou kondici a SV hranou v nepříliš dobrých lezeckých podmínkách vystoupal bez nejmenších obtíží. Klobouk dolů, Jarde...

Skandinávský Silvestr 2002

V. ROČNÍK SPOLEČENSKÉ AKCE CAO DĚČÍN

Již více jak před měsícem, v pátek 21. června 2002 v 15.24 vstoupilo Slunce do znamení Raka a nastal letní slunovrat.

K jeho uctění se v restauraci v Dolním Žlebu konal již

V. ročník společenské akce CAO DĚČÍN

Skandinávský Silvestr 2002.

O hudební produkci se postaral vynikající kytarista **Aleš Bakeš!**

Za příjemné prostředí a šgelou obsluhu patří poděkování **Mr. Kost'ovi!** Tož veliké díky a při rozlučce s letním časem ahoj!

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není důležité vyhrát ale zúčastnit se...

- **Mezinárodní festival horolezeckých filmů** v Teplicích nad Metují. 22.-25.8., Info Kudrnáč, Chárová
- **Cyklistická časovka na 100 km.** 22.9. Podzimní část. Info Uher, Miščíková
- **Cyklistická časovka do vrchu.** 24.9. Podzimní část. Info Uher, Miščíková
- **Individuální lezení, zájezdy a expedice.**

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

To tedy bylo srpnové číslo **CAO News**.

Všem příspěvatelům děkujeme za pěkné články, fotografie i krátké zprávičky z nejrůznějších lezeckých koutů ČR. Chtěli

bychom upozornit na možnost zaslání **CAO News** prostřednictvím elektronické pošty ve formátu PDF, a tedy v barvě. Zájemci mejlujte na cao.dc@post.cz nebo chara@sbddecin.cz.

Hezký zbytek prázdnin!

Redakční rada CAO News.

Jiří Chára, Jan Horák, Jiří Kudrnáč, Petr Štěpán

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK

VARNSDORF

SRPEN

- 17.-25.8. **Vysoké Tatry – Zbojnická chata**
* **Festival horolezeckých filmů** (Teplice n. M.)

ZÁŘÍ, ŘÍJEN

- * **Lezení v různých oblastech**

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333 nebo mobil 0606 / 277274

Stanislav Feigl, předseda HK Varnsdorf

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 4. ZÁŘÍ 2002 V RESTAURACI ZA VĚTREM V DĚČÍNĚ ŠKRABKÁCH. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY **CAO News** OD 17:45 HOD. NA PROGRAMU BUDE OHLÉDNUTÍ ZA LETOŠNÍMI PRÁZDINAMI, PŘÍPRAVA PODZIMNÍ ČÁSTI CYKLISTICKÝCH ČASOVEK A SAMOZŘEJMĚ LEZENÍ...

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

V příštím čísle

- Podíváme se prostřednictvím článku Jirky Šťastného na Chatu na Bořni. Copak nám asi uvaří dobrého?
- S Jardou Uhrem se podíváme do Švýcarska a vylezeme si na jejich symbol horu Matterhorn
- Navštívíme tři pěkné oblasti na Istrijském poloostrově
 - Rozhlédneme se co nového u nás na severu
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího....

Nezapomeň!

Příští číslo **CAO News** vychází již 4.9.2002!

Horám zdar!